

Ved Udarbejdelsen af et Forslag til Lov i den anførte Retning vil selvfølgelig Spørgsmaalet om den rette Begrænsning af Gjenstanden for samme og Betegnelsen af samme, der er af saa afgjørende Betydning med Hensyn til et eventuelt Forbuds virksomme Opholdelse, ikke være uden Bæmselighed. Ministeriet har imidlertid ikke næret Tvivl om, at Forbudet bør angaa ikke blot Midler, der anbefales mod en eller flere angivne Sygdomme eller som Universalmidler mod alle (Lægemidler), men ogsaa den store Mængde af saadanne, der nærmest anbefales som diætetisk fortrinlige (Sundhedsmidler). At disse bør medtages følger allerede deraf, at mange Arkana anbefales i begge Retninger, og at det ikke vil være muligt at drage nogen Grænsse imellem dem. Man er derhos gaaet ud fra, at Charlataneriet, som søges modvirket, altid fortrinnsvis kaster sig over saadanne, og jo mere de represive Foranstaltninger mod egentlige hemmelige Lægemidler vinde i Styrke, yderligere vil kaste sig over denne Gren af den markstrigende Virksomhed. Man har derfor heller ikke fundet Grund til at skjelne mellem Midler til indvortes eller udvortes Brug, idet det forekommer Ministeriet, at saadanne Gjenstande som Landhalsbaand og deslige, der sælges til opstruede Priser, ligesaavel fortjene at forbydes, som adskillige af de Midler til indvortes Brug, igjennem hvilke der spekuleres i Publikums Lettroenhed.

Fra Forbudet er derimod udsøndret en stor Klasse Midler, som vel henhøre under det videste

Begreb om Arkana, forsaavidt som deres Sammensætning angives at være en Hemmelighed, men som, om end deres Brug anbefales som gavnlig, dog ikke kunne henregnes til mediciniske Arkana, men nærmest ere Skjønhedsmidler eller Toiletstager. Det er vel saa, at der ogsaa gjennem disse i høi Grad spekuleres paa godtroende Kjøbere, men der er formentlig mindre Grund for Lovgivningen til at beskjæftige sig med disse, end med saadanne, der ere beregnede paa den højere Grad af i og for sig mere berettiget Godtroenhed, som sygelige Tilstande naturligt føre med sig, og forsaavidt der netop i denne Klasse Midler findes mange, der indeholde saa stærkt virkende Substanter, at de maa henregnes til Gifternes Klasse, har Ministeriet ment, at Straffelovens § 290 forsaavidt yder tilstrækkelig Betryggelse. I Forslagets § 5 er derfor ved en Henviisning til denne Bestemmelse bragt i Erindring, at Anvendelse af giftige eller andre skadelige Stoffer til saadanne Skjønhedsmidler allerede nu er Gjenstand for Straf.

Forsaavidt det efter Forslagets § 2 overlades Justitsministeren at bestemme, hvorvidt Forhandlingen af de heromhandlede Gjenstande kan tillades, samt hvem den i saa Fald tilkommer, bemærkes, at det som ovenfor anført vel i Almindelighed vil være Apothekerne, hvem saadan Salgret vil blive tilstaaet, men at det dog ikke er udelukket, at en lignende Ret ved ganske særlig Tilladelse kan meddeles Andre, hvorved man nærmest har Opfinderen af virkelig gavnlige Midler for Die.